

Sygn. akt IV KK 373/22

POSTANOWIENIE

Dnia 8 listopada 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535§3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 8 listopada 2022r.

w sprawie **J. S.**

skazanego za czyn z art. 107§1 k.k.s. w zw. z art. 9§3 k.k.s. w zw. z art. 40§1 k.k.s.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 5 kwietnia 2022r., sygn. akt

XXIII Ka 88/22, zmieniającego w części wyrok Sądu Rejonowego w Pszczynie z

dnia 3 listopada 2021r., sygn. akt II K 461/21

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,
- 2.obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona w imieniu skazanego jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym.

Na wstępie wskazać trzeba, że wyrok Sądu Okręgowego został zaskarżony tym nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia co do pkt 1, w zakresie w jakim orzeczono wobec J. S. karę łączną oraz co do pkt 2, tj. rozstrzygnięcia o utrzymaniu w mocy orzeczenia Sądu I instancji w pozostałym, niezmienionym zakresie.

W obu zarzutach kasacji podniesiono naruszenie przez Sąd Okręgowy art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. W pierwszym z nich naruszenie miało dotyczyć dokonania dowolnej i sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania oraz

wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a także odmiennej do stanowiska przyjętego w doktrynie oceny dowodu z czynności wykonanych przez funkcjonariuszy Urzędu Celno-Skarbowego w O., albowiem Sąd wyprowadził z tego dowodu wnioski, że osoby działające z ramienia Urzędu Celno-Skarbowego są odpowiednio przeszkolone do pełnienia powierzonych im zadań, co daje podstawy do tego, aby uznać ich działania za rzetelne, w sytuacji, kiedy koniecznym jest zweryfikowanie tych czynności pod kątem prawidłowości dowodem z rzetelnej opinii biegłego, w drugim zaś - oceny dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu informatyki, telekomunikacji i automatów do gier mgr inż. R. R., poprzez uznanie, że jest ona rzetelna i sporządzona z wykorzystaniem informacji specjalnych, będących w posiadaniu biegłego, a co za tym idzie uznaniu jej za pełnoprawny dowód, który należało włączyć w poczet materiałów zebranych w toku sprawy, podczas gdy prawidłowa ocena przeprowadzonego dowodu powinna doprowadzić do przekonania, że biegły dysponujący wiadomościami specjalnymi, precyzyjnie i jednoznacznie winien wskazać na charakter gier zainstalowanych w zatrzymanych urządzeniach w oparciu o organoleptyczne ich badanie, co nie miało miejsca w niniejszej sprawie.

Należy zatem wskazać, że kasacja w istocie skierowana jest przeciwko orzeczeniu Sądu I instancji. Formalnie nie postawiono zarzutu obrazy art. 433§2 k.p.k., zaś Sąd Okręgowy, w zakresie obydwu poruszonych w zarzutach kwestii, nie czynił samodzielnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, ani własnych ustaleń faktycznych. Niemożliwym było zatem naruszenie przez niego art. 7 k.p.k.

Z kolei art. 4 k.p.k. nie może stanowić samodzielnej podstawy kasacyjnej, gdyż w tym przepisie sformułowano jedną z generalnych zasad rządzących procesem karnym, która to zasada znajduje następnie konkretyzację w części szczegółowej kodeksu. Tym samym treścią zarzutu może stać się jedynie naruszenie tych konkretnych, szczegółowo wskazanych przepisów, nie zaś zasady generalnej.

Rozważania Sądu Odwoławczego dotyczące dowodów związanych z czynnościami przeprowadzanymi przez funkcjonariuszy organów celnych stanowiły odpowiedź na zastrzeżenia obrony przedstawione w treści apelacji (str. 5).

Nie stanowiły one oceny materiału dowodowego w myśl art. 7 k.p.k., przy czym, niezależnie od tego należy uznać, że są one logiczne, nie opierają się wyłącznie na własnych przemyśleniach Sądu, ale także na analizie obowiązujących przepisów prawa. Co więcej, Sąd powiązał wyniki przeprowadzonych eksperymentów procesowych z treścią sporządzonej na potrzeby niniejszej sprawy opinii biegłego sądowego, jak oczekiwał tego obrońca. Kwestią zasadniczą w tej przestrzeni jest fakt, że obrona konsekwentnie podważała wydaną w sprawie opinię, podczas gdy Sady orzekające w sprawie nie widziały ku temu żadnych podstaw.

Do tej kwestii odnosił się drugi z zarzutów kasacji. Zupełnie nie odpowiada on jednak swoim charakterem zarzutowi kasacyjnemu. Zarzut o zbliżonej treści został sformułowany w pkt I ppkt 6 apelacji, a rozważania Sądu Odwoławczego i w tym zakresie stanowiły efekt kontroli instancyjnej, nie zaś były wynikiem samodzielnej oceny materiału dowodowego. Argumentację Sądu i tym też razem cechuje rzeczowość.

Analiza wywiedzionych środków odwoławczych prowadzi do wniosku, że linia obrony skazanego polega w istocie na podważeniu ustaleń faktycznych w zakresie uznania posiadanych przez niego automatów do gier za posiadające element losowości. Dowody zgromadzone w sprawie jednoznacznie jednak wskazywały na taki właśnie charakter tych urządzeń. Bez względu bowiem na to, czy możliwym jest przewidzenie przez gracza dalszego toku gry, wynik poszczególnych jej etapów, jak też ostatecznego rozrachunku, pozostaje poza jakąkolwiek kontrolą gracza, nie zależy od jego umiejętności, a od przypadku. Tym samym dokonane przez Sąd I instancji i podzielone przez Sąd Odwoławczy ustalenia faktyczne należało uznać za w pełni prawidłowe i wyprowadzone z właściwie dokonanej oceny zgromadzonego materiału dowodowego.

Podsumowując, autor kasacji nie wykazał, by Sąd Odwoławczy dopuścił się uchybienia o charakterze rażącego naruszenia prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia i które winno skutkować orzeczeniem o charakterze kasatoryjnym.

Powyższe skutkowało uznaniem kasacji za bezzasadną w stopniu oczywistym.

Skazanego obciążono kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego, nie znajdując podstaw do zwolnienia od ich ponoszenia.

[as]